

FRÅN REDAKTIONEN

Det finns ingen särskild feministisk metod. Om detta råder konsensus. Däremot finns det feministiska perspektiv på vetenskapliga metoder vilka utvecklas i en ständigt pågående dialog. Den fortsätter nu närmast vid en internationell feministisk metodkonferens i februari 2009 vid Centrum för genusvetenskap, Stockholms universitet. Det ska bli spännande att se programmet och få veta var samtalsgränserna går idag. Det blir också spännande att få veta om metodfrågorna kommer att inkludera det akademiska skrivandets möjligheter.

Frihetsskapande dimensioner i skrivandet och genreöverskridande strategier som metod kopplat till kön och makt har länge varit viktiga inom feminismen. Teoretiker som bell hooks, Audre Lorde och Patricia Williams, men även franska som Julia Kristeva och Hélène Cixous, förknippas med poesi, självbiografi, passion och teater. De utmanar den akademiska prosan och ställer helt andra krav på den feministiska forskningen. Vad innebär en sådan skrivpraktik? Vilka kompetenser måste vi erövra för att nå dit? Vill vi nå dit? Frågorna är inte nya inom svensk feministisk forskning. Hur skriver man emancipatoriskt, frågade sig Annelie Bränström Öhman och Mona Livholts i ett nummer av *Kvt* 2003. En antologi i ämnet redigerades av de båda 2007: *Genus*

och det akademiska skrivandets former. Baksidestexten talar om att det är en "bruks- och inspirationsbok som vill problematisera och kritiskt reflektera kring förhållandet mellan text och form, kropp och rum, i det vetenskapliga skrivandet". Skrivandets konst kräver kreativitet och reflexivitet, menar Bränström och Livholts. Forskningen bör alltså inte bara ställa det metodiska reflexiva arbetet i fokus utan även skrivandets form. Om vi inte laborerar med skrivformer kanske vissa frågor aldrig blir ställda.

Som ett led i detta pågående samtal ger *tgvtv* nu ut ett temanummer om feministiskt skrivande. Såväl Bränström som Livholts återkommer här med varsin artikel. Bränström tar med sig hunden ut på en promenad vilket ger upphov till reflexioner kring känslor i det akademiska livet, ett område som gärna undertrycks med repliker som "Du behöver väl inte ta det så personligt!". Hur kommer det sig att vi på ett så självklart vis ofta särskiljer känslan från förnuftet? Och kanhända att just ett annat sätt att skriva inom akademien kan ge utrymme åt tidigare undanskymda delar av kropp, själ och tanke? Det finns ingen annan väg att gå än rakt in i de praktiker som disciplinerar och normaliserar de genusvetenskapliga textkropparna, skriver Livholts. Samtidigt handlar våra forskningsfrågor om att analysera

normaliseringsprocesser. Varför uppträder då genusvetenskapliga analyser så ofta i former som inlemmar dem i normaliteten?

Varpu Löyttyniemi, som forskar om läkare i Finland, skriver om mötet med en av dem, Marjatta. Hur ska en respektfull skillnad mellan jag och du, den som forskar och den som utforskas, upprätthållas utan att den andre blir ett objekt? Hur ska de två kunna mötas i ett samtalsrum som också är ett mellanrum där både skillnad och ömsesidighet kan spira? Via sin gestaltning, sitt sätt att skriva, försöker Löyttyniemi ringa in detta ömsesidighetens rum.

Även Seema Arora-Jonsson diskuterar relationen mellan forskaren och den som utforskas men med fokus på metoden snarare än själva skrivpraktiken. Vad händer när man låter de analytiska kategorierna träda fram ur själva forskningsprocessen och inte ur förutbestämda teoretiska föreställningar? Hon diskuterar hur vi kan överbrygga avståndet mellan forskaren och den som utforskas. Syftet är att hitta frågeställningar som är av nytta, inte bara för forskare, utan även för dem vars liv man gjort till en del av sitt forskningsprojekt. Meningen är att forska *med* människor istället för *om* dem, en tes som är central i deltagande forskning.

I krönikan frågar sig Maud Eduards hur kvinnliga akademiker som skriver feminism ska bli tagna på vetenskapligt allvar utan att riskera att deras texter förknippas för mycket med dem som person.

I recensionerna diskuteras bland annat kvinnors och mäns kroppar i nationella sammanhang, aktivisters betydelse i den kvinnliga rösträttsrörelsen, den töntstämplade mansrörelsen på 1970-talet och hur urval görs i en antologi om kvinnorrörelsens tankegod.

Monika Edgren, Cristine Sarrimo och Helena Smitt